

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Jaroslava Vávry a Aleše Korejtky ve věci

žalobkyně: **X**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Markem Chadimou, Ph.D.
sídlem Křižíkova 506/62, 186 00 Praha 8 - Karlín

proti
žalovanému: **Obecní úřad Výprachtice**, IČ 00279765
sídlem Výprachtice 3, 561 34 Výprachtice

za účasti: **CETIN a.s.**, IČ 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2022, č. j. OUVY 356/2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2022, č. j. OUVY 356/2022 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč, k rukám jejího právního zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabývá posouzením možného přímého dotčení vlastnických práv žalobkyně k pozemku, resp. stavbě stavebním záměrem na sousedním pozemku ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále také jen „*stavební zákon*“).

I. Napadené rozhodnutí

2. Dne 21. 3. 2022 vydal žalovaný pod č. j. OUVY 356/2022 společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru dle § 96a stavebního zákona (dále také jen „*společný souhlas*“). Předmětem společného souhlasu byl stavební záměr specifikovaný jako „*Objekt sloužící pro zázemí rodinného domu č. p. X*“ na pozemku označeném jako pozemková parcela č. parc. XA v katastrálním území X (dále také jen „*oznamovaný záměr*“).
3. Žalobkyně s vydáním společného souhlasu nesouhlasí.

II. Žaloba a její obsah

4. Žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“) se žalobkyně domáhá zrušení společného souhlasu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má za to, že společný souhlas je nezákonný, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho vydání z důvodu nedoložení souhlasu žalobkyně jakožto osoby, jejíž vlastnické právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno.
5. Dle žalobkyně žalovaný nesprávně vyhodnotil, zda žalobkyně může být přímo dotčena na svých vlastnických právech záměrem oznamovatele a zda je třeba jejího souhlasu se záměrem ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona.
6. Žalobkyně je mimo jiného vlastnící pozemku označeného jako stavební parcela č. parc. XB v obci a katastrálním území X, jehož součástí je stavba č. p. X – rodinný dům (dále také jen „*pozemek žalobkyně*“). Pozemky ve vlastnictví žalobkyně materiálně sousedí s předmětným pozemkem, když mezi pozemek žalobkyně a předmětný pozemek je vklíněn pouze úzký pozemek ve vlastnictví třetí osoby. Přímé dotčení na vlastnických právech žalobkyně je dáno tím, že předmětná stavba je umístěna bezprostředně u hranice pozemků žalobkyně, výrazně zastíňuje její pozemek i rodinný dům vzhledem k jejímu vyvýšenému postavení, omezuje výhled žalobkyně a narušuje s ohledem na umístění oken její soukromí. Předmětná stavba navíc není pouze zázemím pro rodinný dům, ale jde o plnohodnotnou chatu neodpovídající svým charakterem zastavěnému území.
7. Dále žalobkyně namítá, že společný souhlas jí nebyl doručen, poprvé se s ním seznámila až dne 24. 1. 2024 při nahlížení do spisu. Rovněž má za to, že společný souhlas je nepřezkoumatelný, neboť obsahuje pouze výčet paragrafů stavebního zákona a seznam doložených dokumentů a nelze z něho seznat důvody rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného a replika k vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že v souvislosti s vydáním společného souhlasu neshledal možné dotčení na vlastnickém právu žalobkyně jako vlastnice sousedního pozemku umístěním ani užíváním předmětné stavby. Poukázal na skutečnost, že předmětná stavba je

doplňkovou stavbou, která svým využitím, tj. skladové prostory a místnost pro příležitostné ubytování, nepřináší do okolí, kde je většina domů užívána pouze jako rekreační chalupa, významný negativní vliv při jejím budoucím užívání. Zdůraznil zejména téměř pěti metrový odstup předmětné stavby od sousedního pozemku žalobkyně, vzdálenost 17 metrů od rodinného domu žalobkyně a vzrostlý živý plot na hranici pozemků.

9. Dále odkázal na sdělení Krajského úřadu Pardubického kraje k podnětu k přezkumnému řízení ze dne 19. 3. 2024, č. j. KUPA-5110/2024/25/OMSŘ/Vod-5, v němž nadřízený správní orgán neshledal důvod pro zahájení přezkumného řízení. Nadřízený správní orgán totiž dospěl k závěru, že nelze mít s přihlédnutím k ochraně dobré víry stavebníka důvodně za to, že společný souhlas byl vydán v rozporu s právními předpisy.
10. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně poukázala na absenci úvah o nemožnosti přímého dotčení vlastnického práva žalobkyně v samotném společném souhlasu a s tím spojenou nepřezkoumatelnost.

IV. Osoby zúčastněné na řízení

11. Soud po podání žaloby zjistil, že původní oznamovatel záměru, na základě, jehož žádosti byl společný souhlas vydán, zemřel. Jako potenciální osoby zúčastněné na řízení proto oslovil možné dědice oznamovatele sdělené notářem pověřeným provedením pozůstalostního řízení. Žádný z dědiců na základě výzvy soudu nesdělil, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

V. Přezkum věci soudem

12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Žaloba je důvodná.
14. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že na základě společného oznámení záměru vydal žalovaný dle § 78 odst. 4 a § 96a stavebního zákona společný souhlas se stavbou „*Objekt sloužící pro zázemí rodinného domu č. p. X*“ na pozemku označeném jako pozemková parcela č. parc. XA v katastrálním území X. Společný souhlas obsahuje popis stavby, výčet ustanovení stavebního zákona, dle kterých byl vydán, odkaz na stanoviska a vyjádření příslušných orgánů. Z rozdělovníku vyplývá, že společný souhlas nebyl doručován žalobkyni. Součástí spisové dokumentace není souhlas žalobkyně s navrhovaným záměrem vyznačený na situačním výkresu. Z projektové dokumentace, která je součástí spisu, zejména vyplývá, že stavební záměr má být umístěn ve vzdálenosti 4,943 metrů od hranice pozemku žalobkyně, jeho zastavená plocha má činit cca 58 m² a celková výška 6,015 metrů. Objekt má být využíván jako zázemí rodinného domu (sklad) a jako příležitostné ubytování pro návštěvy.
15. Soud se v dané věci nejprve zabýval tím, zda je společný souhlas vydaný stavebním úřadem dle § 96a stavebního zákona způsobilý být předmětem soudního přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. S ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017–43, dospěl k závěru, že napadený společný souhlas je rozhodnutím

správního orgánu, proto je přezkoumatelný v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. V citovaném usnesení se sice NSS nevyjádřil přímo ke společnému souhlasu vydanému dle § 96a stavebního zákona, nicméně vzhledem ke skutečnosti, že společný souhlas zahrnuje územní souhlas dle § 96 stavebního zákona a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru dle § 106 stavebního zákona, u nichž NSS výslovně uvedl, že jde o rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., lze i v případě společného souhlasu dospět k závěru, že jde o rozhodnutí správního orgánu.

16. Dále se soud zabýval aktivní procesní legitimací žalobkyně a včasností podání žaloby.
17. Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. náleží žalobní legitimace každé osobě, která tvrdí, že byla na svých právech zkrácena přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu.
18. Splnění podmínek aktivní procesní legitimace je vázáno na logické a myslitelné tvrzení možnosti dotčení vlastní právní sféry žalobce napadeným rozhodnutím. K tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005–86 (všechna uváděná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), dle kterého: *„Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě došlo nemohlo“*.
19. Není vyloučeno, aby žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podala také osoba, která nebyla účastníkem správního řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, nebo osoba, které rozhodnutí správního orgánu ani nebylo nebo nemělo být doručováno. K tomu srov. rozsudek NSS z 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011–64, v němž NSS konstatoval, že: *„Z hlediska aktivní legitimace k podání žaloby proto není určující, zda s dotčeným subjektem bylo jednáno jako s účastníkem správního řízení, nýbrž, zda vydaným rozhodnutím byla dotčena jeho právní sféra ve shora popsaném smyslu“*.
20. V dané věci nebyl žalobkyni společný souhlas doručen. Žalobkyně však tvrdí, že postupem žalovaného, který vydal společný souhlas bez toho, že by vyžadoval její souhlas jakožto vlastnice přilehlých nemovitostí, jejíž práva mohou být oznamovaným záměrem přímo dotčena umístněním stavebního záměru ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, byla dotčena na své právní sféře. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v žalobě uvedla konkrétní tvrzení, na základě, nichž nelze možný zásah do její právní sféry vyloučit, má dle soudu žalobkyně aktivní procesní legitimaci k podání žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s.
21. Ke včasnosti žaloby soud uvádí, že v daném případě z obsahu správního spisu neplyne, že by napadený společný souhlas byl žalobkyni oznámen a ani žalovaný netvrdí, že by tak učinil. Počátek plynutí lhůty pro podání žaloby v případě žalobkyně, již se rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. nedoručovalo, není zákonem určen. Judikatura však dovodila, že v takovém případě počne lhůta pro podání žaloby plynout okamžikem, kdy se žalobce prokazatelně seznámil se skutečností, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, i s jeho úplným obsahem (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Afs 52/2014–38). Žalobkyně uvedla, že se o napadeném společném souhlasu dozvěděla dne 24. 1. 2024. Tuto skutečnost žalovaný potvrdil ve vyjádření k žalobě. Žaloba dodaná do datové schránky krajského soudu dne 23. 2. 2024 je tedy včasná.

22. K zákonným podmínkám pro vydání společného souhlasu soud uvádí následující.
23. Podle § 96a odst. 2 stavebního zákona *podá-li stavebník oznámení záměru podle § 96 a ohlášení stavebního záměru podle § 105 (dále jen "společné oznámení záměru"), vydá stavební úřad společný souhlas za předpokladu, že jsou splněny požadavky a podmínky § 96 a § 105. Ke společnému oznámení záměru stavebník připojí doklady podle § 96 odst. 3 písm. a) až e) a dokumentaci podle povahy záměru uvedenou v § 105 odst. 2 až 6.*
24. Podle § 96 odst. 1 stavebního zákona *místo územního rozhodnutí stavební úřad vydá územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.*
25. Podle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona *oznámení záměru obsahuje kromě obecných náležitostí údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje dotčených pozemků a staveb. K oznámení oznamovatel připojí (poznámka soudu: mimo jiného) souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m.*
26. Podle § 96 odst. 5 stavebního zákona *nemá-li oznámení předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže stavební úřad oznamovateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě. Dojde-li stavební úřad k závěru, že oznámení nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání územního souhlasu, nebo mohou být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d), ledaže by s tím tyto osoby vyslovily souhlas, rozhodne usnesením o provedení územního řízení.*
27. Nelze přehlédnout, že vymezení okruhu osob, jejichž souhlas má oznamovatel spolu s oznámením záměru doložit dle výše uvedeného ustanovení, odpovídá vymezení okruhu jedné ze skupin účastníků územního řízení, resp. společného územního a stavebního řízení. Konkrétně viz ust. § 85 odst. 2 písm. b) a § 94k písm. e) stavebního zákona. Lze proto vycházet z judikatury vztahující se i k těmto ustanovením.
28. Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že jednou z podmínek, jejíž naplnění je předpokladem pro vydání společného souhlasu, který není výsledkem správního řízení, ale je vydáván na základě jiného postupu dle stavebního zákona, je doložení souhlasů osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno.
29. Podstatnou otázkou pro určení osob, od nichž má stavební úřad vyžadovat souhlas s umístěním stavebního záměru ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona v případě, že zvažuje vydání společného souhlasu, je posouzení potenciality přímého dotčení práv těchto osob jakožto vlastníků sousedních nemovitostí oznámeným stavebním záměrem. Potenciální přímé dotčení vlastnických práv sousedů v materiálním slova smyslu totiž zakládá povinnost stavebního úřadu požadovat doložení souhlasu s oznamovaným záměrem, bez nějž nelze dle zákona společný souhlas vydat. Výjimku z doložení souhlasu by představovaly pouze stavební záměry dle § 103 stavebního zákona, pokud by nebyly

umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 metry, o které však v tomto případě nejde.

30. V dané věci je žalobkyně vlastnící pozemku, který nemá s pozemkem, na kterém má být předmětná stavba umístěna, společnou hranici. Mezi pozemky ve vlastnictví žalobkyně a předmětný pozemek je totiž vklíněn další úzký, přibližně dva metry široký pozemek. Tato skutečnost však dle nálezů Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, který rozšířil význam pojmu sousední pozemky i na pozemky, které s pozemkem, na který má být umístěna plánovaná stavba, přímo nemezují, bez dalšího nevylučuje přímé dotčení na vlastnických právech žalobkyně ve smyslu ust. § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona. Vždy je třeba posoudit individuální okolnosti případu, tedy povahu zamýšlené stavby a její možné nežádoucí dopady.
31. K posuzování přímého dotčení na vlastnických a jiných věcných právech stavebním záměrem se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011–85, dle kterého: *„Přímým dotčením nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají. Rozhodnutí o umístění stavby je jedním z příkladů správního rozhodnutí in rem, tedy rozhodnutí, jež se primárně týká určité věci a vytváří veřejnoprávní poměry mezi určitou věcí a jejím „okolím“, jež je tvořeno jinými věcmi (pozemky či stavbami). Úvaha o tom, že určitý pozemek, příp. určitá stavba, je již natolik vzdálen od pozemků, na kterých má být stavba umístěna, že jeho přímé dotčení nepřipadá v úvahu, pak musí být podložena skutkovými zjištěními vycházejícími z analýzy vzájemné vzdálenosti uvedených pozemků, povahy umísťované stavby, příp. pozemku či stavby potenciálně dotčených, a dalších relevantních okolností, na základě nichž lze usoudit, zda dotčení připadá v úvahu“.*
32. V rozsudku NSS ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008–111, dospěl NSS k závěru, že: *„Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise (§ 127 odst. 1 obč. zák.). Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům (viz shora citované ustanovení obč. zák. podle kterého: „Vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv... Nesmí ... nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, ... stíněním a vibracemi ...“). Přímým dotčením sousedních nemovitostí může být např. jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu“.* Uvedený rozsudek byl vydán za účinnosti již zrušeného zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Nyní jsou imise upraveny v § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, avšak jejich povaha se nezměnila. Závěry uvedeného rozsudku jsou tedy i nyní použitelné.
33. V rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013–25, NSS uvedl, že: *„vymezení okruhu účastníků územního řízení (§ 85 stavebního zákona z roku 2006) vyžaduje s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejrozličnějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejrozličnějšího druhu.“*
34. Dle rozsudku NSS ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 As 36/2009–123 platí, že: *„k tomu, aby právnická či fyzická osoba měla postavení účastníka správního řízení, je dostačující pouhý předpoklad existence dotčení jejích práv, právem chráněných zájmů nebo povinností, které*

mohou být povolením dotčeny. Protože postačuje pouhá možnost dotčení práv, je nutné jako s účastníkem řízení jednat s každým, u něhož nebude možné nade vší pochybnost jednoznačně vyloučit, že jeho vlastnická nebo jiná práva nemohou být za žádných okolností povolením dotčena“.

35. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že k založení povinnosti žalovaného vyžadovat po oznamovateli záměru souhlas vlastníků sousedních pozemků stačí i pouhá možnost přímého dotčení vlastnických, příp. jiných věcných práv těchto osob oznamovaným záměrem. K tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 215/2018–33. „Přímé dotčení“ je neurčitým právním pojmem a jeho naplnění musí být vždy posouzeno s přihlédnutím k individuálním okolnostem daného případu.
36. S ohledem na konkrétní okolnosti případu vyplývající ze správního spisu, zejména blízkost zamýšlené stavby od pozemků žalobkyně (cca 5 metrů) a jejího rodinného domu s přihlédnutím k nikoliv zanedbatelné výšce zamýšlené stavby (cca 6 metrů), dle soudu není zcela vyloučené potenciální přímé dotčení vlastnických práv žalobkyně k jejím nemovitostem oznamovaným záměrem.
37. V dané věci žalovaný na základě společného oznámení záměru vydal společný souhlas, v němž ke splnění podmínek pro jeho vydání pouze stručně uvedl, že žádost splňuje požadavky mj. podle § 96 stavebního zákona. Ve společném souhlasu však absentuje jakákoliv úvaha žalovaného týkající se posouzení možného přímého dotčení na právech žalobkyně jako vlastnice sousedního pozemku umístěním oznamovaného záměru. Tvrzení, že žalobkyně umístěním a užíváním stavebního záměru nemohla být přímo dotčena na svých vlastnických právech k přilehlým nemovitostem, je obsaženo až vyjádření k žalobě, což však nemůže nahradit nedostatek odůvodnění napadeného společného souhlasu. Dle ust. § 15c odst. 2 vyhlášky 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, v relevantním znění, společný souhlas má obsahovat mj. údaje o splnění podmínek pro jeho vydání.
38. Vzhledem k absenci úvah žalovaného o potenciálním přímém dotčení vlastnických práv žalobkyně umístěním oznamovaného záměru v napadeném společném souhlasu a s tím spojené nemožnosti soudu přezkoumat naplnění zákonných podmínek pro jeho vydání, je na místě napadený společný souhlas pro nepřezkoumatelnost v této části zrušit.
39. Na závěr soud uvádí, že v souvislosti s posuzováním okruhu osob, od nichž je třeba doložit souhlas s umístěním stavebního záměru ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, který je jednou z podmínek vydání společného souhlasu, je na místě, aby stavební úřad postupoval tak, že bude po oznamovateli záměru požadovat doložení souhlasu od všech osob, u nichž nebude možné jednoznačně vyloučit, že jejich vlastnická nebo jiná věcná práva mohou být umístěním stavebního záměru přímo dotčena. Vzhledem ke zjednodušenému procesu při vydávání společného souhlasu je třeba trvat na tom, že k jeho vydání má docházet pouze u záměrů, u nichž se nepředpokládá ani střet s veřejnými zájmy, ani zásah do práv vlastníků okolních nemovitostí. K tomu viz rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2019, č. j. 9 As 131/2019-64.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Soud uzavírá, že žalobou napadený společný souhlas shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť neobsahuje odůvodnění splnění jedné z podmínek pro jeho

vydání, konkrétně úvahu o potenciálním přímém nedotčení práv žalobkyně jako vlastnice sousedních nemovitostí oznamovaným záměrem. Po vrácení věci, nechť žalovaný řádně posoudí, zda s ohledem na konkrétní okolnosti případu je dán předpoklad existence přímého dotčení práv žalobkyně jako vlastnice sousedních nemovitostí a dle výsledku svého hodnocení zvolí další postup. V úvahu tak připadá opětovné vydání společného souhlasu, případně zahájení společného územního a stavebního řízení. Pro případ, že by žalovaný dospěl k závěru, že jsou podmínky pro vydání společného souhlasu splněny, nechť vtělí úvahu o splnění podmínek pro vydání souhlasu do jeho odůvodnění.

41. Vzhledem k uvedenému soud zrušil napadený společný souhlas dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku.
42. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšná byla žalobkyně, proto jí byla proti žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení před soudem. Za důvodně vynaložené náklady soud považuje náklady spojené s dvěma úkony právní služby, a to: (i) převzetí a příprava zastoupení a (ii) sepsání žaloby. Za repliku k vyjádření žalovaného ze dne 24. 10. 2024 soud žalobkyni náhradu nákladů nepřiznal, neboť jde z velké části o opakování žalobní argumentace. Za každý úkon činí odměna 3 100 Kč, k tomu náleží dvakrát režijní paušál po 300 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Dále byla žalobkyni přiznána náhrada soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Odměna a náhrady advokáta se zvyšují o 21 % DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tak bylo žalobkyni přiznáno na nákladech řízení 11 228 Kč.
43. Platební místo vyplývá z ust. § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), za použití § 64 s. ř. s. Lhůta k peněžitému plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o. s. ř.
44. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v řízení neuložil žádnou povinnost. Soud současně neshledal důvod zvláštního zřetele hodný odůvodňující přiznání práva na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 12. listopad 2024

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu